

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ UNA BATALLADA CADA SEMANA.

SE VEN A 2 QUARTOS PER TOT ARREU.

ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DEL MITJ, 20.

ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DEL MITJ, 20.

No poguent donar la caricatura que teniam disposada, refrésquise ab

LAS CUATRE RAMBLAS.

RAMBLA DE SANTA MUXICA.

La Rambla mes prop del mar, es molt bon punt per la fresca, sino que hi van á fer pesca las que vihen de pescar. Allí hi tiran l'art fatal pèl que se enreda en sa malla del Principal á muralla de muralla al Principal.

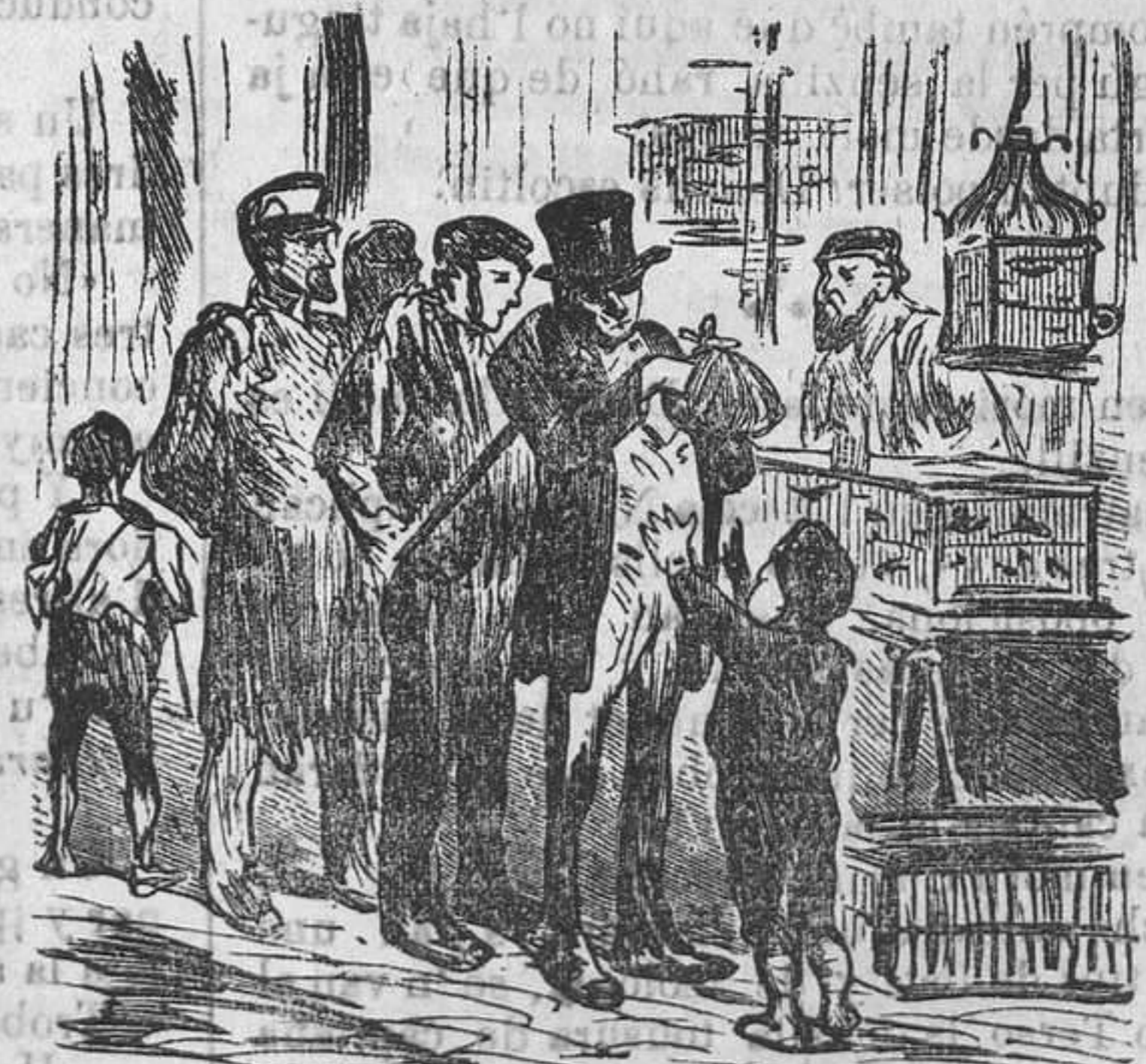
RAMBLA DE SANT JOSEPH.

Mientras de flors hi ha el mercat un contra adagi se so-té allí, no es lo sabate lo qui vá mes al cal; porque 'ls galantejadors que pèl mercat se regiran á qui flors y mes flors tiran es á las que venen flors.

RAMBLA DELS CAPUTXINS.

La Rambla del mitx voldria sapique com se li diu dels Caputxins, si en el estu es la de la Droperia. De vespres está ocupada pèls desocupats que hi seuhuen; y de dias, se'n hi veuhuen altres, que hi fan la mitj diada.

RAMBLA DELS ESTUDIS.

Aquells estudiants novells que al Institut han de aná anathi, poden gosa del dols cantá dels aucells. Y quan no volen anarhi, estudian la manera com canta una cadenera ó com refila un canari.

¡Are dispensin!

LOS ESTADOS UNIDOS Y ESPAÑA.

No aném á parlar de las qüestions que se-gons murmuran alguns s'agitan entre aquests dos païssos.

¡Dèu nos ne guardi y 'l fiscal d'imprenta!

Y ademés tant aviat nos surten ab que será aixó com ab que será alló, y mentres lo Terso parla d'enviar á la República Americana las sèvas *esquadras* (no sabem si voldrà dir los mos-sos de las *idem* que anavan ab en Savalls) venen los periódichs ministerials y 'ns asseguran que las relacions entre 'ls dos païssos se-gueixen sent cordialíssimas.

Aixís donchs prescindim de la qüestió deli-cada qu'es de vidre; no fos cás que se'ns tren-qués entre las ma's y 'ns omplis los dits de sanch, y aném al bulto!

***

Lo bulto es aquí un nort americá que's diu Mister Henry Housen, lo qual ha tingut l'hu-morada d'obrir en una ciutat d'aquell país una casa... —*¿de comida?*— No senyors: una casa de suicidis.

¡De suicidis, sí senyors!

Allí l'home cansat del mon pot anarhi, de-manar la tarifa, enterarse de lo que mes li convinga, passar al departament corresponent, y descarregar-se bè y barato del pès de la vida.

Allí hi haurá forcas, punyals, venenos, re-volvers, quartos per tancarsi y morir-se de fam, tot á gust del consumidor, tot á préus equitatius, ja que'l lema del establiment es lo que segueix:

«¡NO MAS VIVOS!»

***

—¡Quina nació mes adelantada! ¡En tot atinan! ¡Hasta en lo modo de acabar un hom-sos dias tranquilament y ab decencia! dirán los fanátichs del progrés.

—¡Quina nació mes corrompuda! ¡Lo diable la inspira! ¡Vaya un modo de regularisar lo suicidi! ¡Es precis arribar á l'últim esglahó de la degradació moral, perque en un país pu-ga subsistirhi un establiment com lo que acaba de montarhi Mister Henry Housen! dirán los fanátichs del retrocés.

En quan á nosaltres no estém pas ab los primers; pero tampoch estém ab los últims.

Tots dos tenen culpa.

Y aném á probar pera demostrarlo que lo del célebre Housen es ja una cosa vella y que aquí á Espanya ja fá temps que s'esplota 'l seu negoci.

Los Estados Unidos son la terra del individua-lisme: Espanya ho es del socialisme.

Allá lo que no fá l'individuo, no 'u fá ningú mes: aquí lo que no fá l'individuo, ho fá l'Es-tat, y lo que fá l'estat no 'u fá ningú.

Per xo 's comprén que l'idea d'establir una casa de suicidis la tingué allá un home sol: per xo 's comprén també que aquí no l'haja tingu-da ningú per la senzilla rahó de que está ja establerta desde molt temps.

¡Ne duptan potser! Donchs escoltin.

***

¡Volen morir-se de fam? Donchs lo medi es molt senzill.

Se matriculan en l'Escola Normal: s'aplican durant tres anys, al cap d'ells demanan lo tí-tol, fan oposicions, guanyan una plassa de mestre de primeras lletras, y no tenen mes que abandonar-se per la pendent de la miseria. Hi ha experiencias que proban que no tardarán gayre á cantáls'hi las absoltas.

¡Volen morir d'arma de foch?

Donchs entran á un Seminari: 's fan uns quants tips de llatí y de teologia, se 'n van al Nort: lo Terso 'ls dona la tousura de capitans de caballeria, y ab l'afany de descarregar-se de la vida, al crit de «*Dèu, Patria y Rey*», se tiran davant de un canó Krupp. ¡Y que tant es que portin escapularis com que no 'n dugan!

¡Volen morir envenenats?

Donchs lo medi es mes fácil encare.

Entren á un estanch, demanan un puro de tres ó un de calé, que pèl cas tots son iguals y vegin si tenen pit per xuclarlo fins á la burilla.

¡Volen morir com los gossos, d'hidrofòbia!

Donchs se fan ministerials, ó si volen se fan *madurs* qu'encare es millor, comensan á mos-segar á tort y á dret: no hi fá res que l'ene-mich á qui mossegan no puga tornárs'hi, aixó servirá encare per aumentar la rudesa dels seus atachs, y aixís entre dentellada y dente-llada, morirán espaternegant com los indivi-duos de la familia canina quan tenen la bola.

¡Volen morir ofegats?

Donchs fassinse una casa á ran de la Riera de'n Malla, ocupin un subterraneo y no tarda-rán á veure complerts los seus desitjos.

¡Volen morir penjats?

Donchs comprin paper del Estat y refihinse dels cupons pera satisfacer certs compromisos que tenen contrets. ¡Ja veurán com ni la forca apreta en tanta de manera.

Ja 'u veuen donchs: no alabin als Estados Units, ni se'n queixin.

Lo que passa allá passa aquí: allá ho ha fet l'individuo: aquí, menos individualistas, ho ha fet la colectividad.

No hi ha que esbararse.

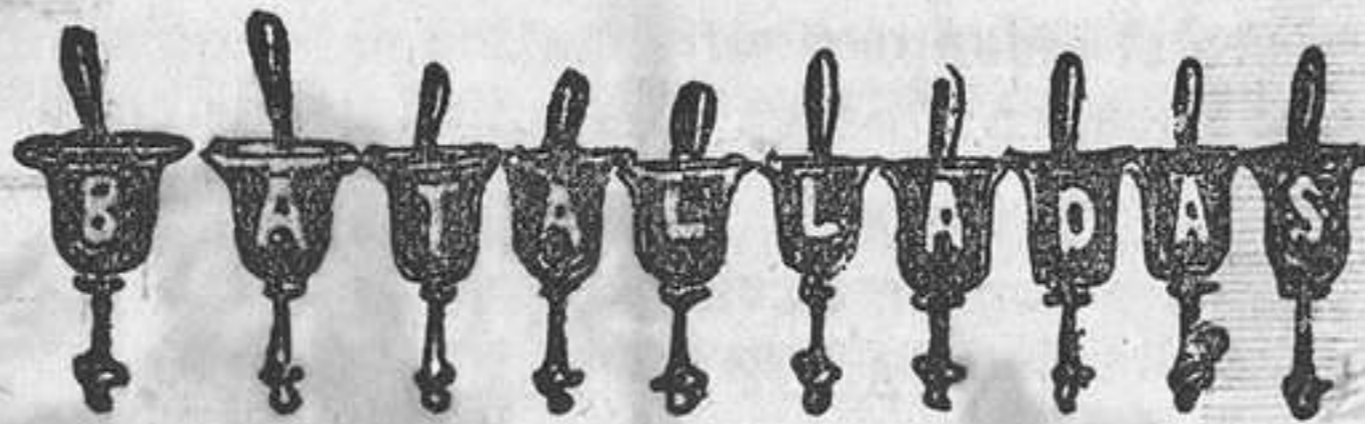
Si á Mister Henry Housen l'hi preguatan:

«¿De que viu vosté?»

Y respon:—«Visch de la vida dels altres.»

No hi ha que fer escarafalls: son tants aquí á Espanya los qui viuen ab la vida dels altres!

P. K.

Un periódich de la localitat ha donat la no-cicia de que'l govern francés anava á pendre midas importants per evitar que'ls carlins traspassin la frontera y campin pèls seus res-pectes.

Anyadeix que'l govern francés ha obrat aixís cedint á la gran influencia que tè en aquell país l'insigne orador Emilio Castelar, que no ha deixat d'exercirla fins á lograr aquest re-sultat.

Los partidaris de la política pessimista arru-farán lo nas; mes los qui estimém més á la patria que á un amor propi criminal, exclamarém: «¡Bravo! Aquest era l'unich modo de contestar al govern que'ns ha declarat *ile-gals!*»

Som *ilegals*; pero gracias á nosaltres, la lley s'imposa.

Sembla que la casa de Correus s'estableix definitivament á ca'n Gibert.

D'aquesta feta, los dias de pluja s'aprofitará la via fluvial de la Riera de'n Malla per la conducció de la correspondencia.

Un senyor que escriu en lo Brusi, lo diven-dres passat terminava un article de la següent manera:

«No hi ha pau en nostras ciutats ni en nos-tres camps, per que no n'hi há en las nostras conciencias. Ja no es possible posar d'acort als espanyols sobre cap qüestió fundamental.....»

»Y per damunt d'aquests símptomas aterradores en l'ordre religiós y social, se'n presentan d'altres *no menos graves en l'ordre polítich* que no caben dintre d'aquest article.»

Ja 'u veuen! Diu que anirém tant bè, que 'l *Diari* ho porta.

Un golut al arribar á una fonda demana di-nar y ¡pa! s'aboca á n' al plat, concentrant-hi tota la atenció.

Trobantse aixís arriba un y l'hi diu:

—Hola! Tú per aquí? ¡Qué tal com vá?

—Bé digué l'altre, sense alsar los ulls.

—Tan grans amichs que som y no 'm co-neixes?

—Ja t'ho diré acabat de dinar.

Un periódich de Madrid diu que'ls Cabre-ristas ferman lo partit del porvenir.

Are 's comprén perque l'òrgano dels Cabre-ristas se titula «*El siglo futuro*.»

En bona fe se'ls demana que aixó's dignin advertir, y veurán tal porvenir mes negre que una sotana.

Cosas que no s'entenen prou:

Alguns mesos endarrera en Cánovas deixa 'l ministeri, alegant qu'ell sols podia formar part de an govern de conciliació.

Are aquests dias hi entra 'l conde de Tore-no: los moderats se 'l treuhen del davant, los ministerials l'aculleixen, l'inconciliació sub-sisteix... y en Cánovas torna á ficarse al mitj del bròquil.

¡Era veritat lo que deya avants? ¡Es veritat lo que are fá?

Los moderats ja s'han constituhit. Las sè-vas bases son: *unitat catòlica y Constitució de 1845*.

Ja veuen, dugas cosas que de tant *maduras* ja han caygut del arbre.

Dias endarrera del Museo Hartkoff establert en lo Teatro del Circo va desapareixe un mag-nífich vano xino de marfil esculpit de un tre-ball admirable.

Los granujas tenen bon gust.

Dintre de l'art de Caco aixó significa un progrés.

Pero dintre de l'art de la Policia, significa un retrocés lamentable.

Y ¡váyase lo uno por lo otro!

Als Estados-Units ha sigut dut á la presó un germá del president de la República.

¡Está vist senyors! Aquestas anomalías no passan més qu'en las Repúblicas.

¡Volen sentir un párrafo bonich de un pe-riódich de Madrid? Donchs escoltin lo que diu *La Nova Prempsa*:

«La llibertat ha netejat l'Espanya de fra-res, d'inquisidors y de reys absoluts: á Ru-sia ha emancipat als siervos, á América als negres, á Inglaterra als catòlics, del poder turch als grechs, del poder austriach als lom-bards, del poder inglés als americans del Nort, als romans del poder del Papa: ha derri-bat los tronos absoluts de Fransa, Nápol, Parma, Toscana y Portugal; ha fet del mon un ample taller, l'ha crusat de fils telegráfichs y de carrils, ha permès á despit de las reli-gions positives y del *Syllabus* que la mirada del hòme penetrés en los vastíssims misteris del cel y de la terra, ha mort per sempre l'in-fluencia ultramontana en la vida científica y política dels pobles, nos ha fet iguals á tots davant de la lley y fills á tots de las nostras obras.»

Tinguém confiança ab ella y encare farà nous miracles.

Hi ha homes qu'en lo dolor se fan més grans qu'en la prosperitat.

Hi ha poblacions que al foch de la guerra s'inmortalisan.

Una d'ellas es Hernani.

¡Si 'n fá de temps que experimenta'l siti y 'l bombardeig dels vils defensors del absolu-tisme!

Donchs bè: dias endarrera 's tractava d'em-pendre sérias operacions militars per liber-tarla del círcul de foch que la rodeja, y ab un heroisme que no tè precedents, al saber que aquestas havian de costar numerosas vícti-mas, contestá que preferia continuar sufrint l'efecte de las bombas carlistas, á comprar sa llibertat ab la sanch dels fills de la patria.

Lo manifest del ilustre Castelar no veurá la llum fins que's publiqui 'l decret de convoca-toria pera las eleccions.

Com que s'ocupa molt estensament de la

conducta del partit republicà dintre del període electoral, es natural que no s'publiqui fins que la convocatoria haja sortit.
Per xó deyam l'altre dia y repetim avuy:
«Cada cosa pèl seu temps.»

CAMPANADAS DE AVÍS.

S'avisà a tots los qui prengueren algun dany ó a las viudas dels que moriren a conseqüència de la voladura del vapor «Express» se servescan passar per si ó per medi de sos delegats, degudament autorisats, a recullir la quota que'ls ha sigut senyalada de la suscripció a son favor oberta en las columnas d'aquest periódich, al carrer de Sant Telm, núm. 17, botiga del ciudada Jean Constansó, depositari de la comissió distribuidora, advertint que 'ls qui a últim del present mes no hajan anat a recullirla, s'enten que la renuncian a favor d'ls mes desgraciats.
La comissió ha pres aquesta resolució a fi de poder donar sos comptes lo mes aviat possible.

Ablo nom de «Tinter màgich» tenim a la botiga un tinter qu'es una maravella. L'aygua que s'hi tira s'converteix en tinta de la superior, podentse renovar aquesta operació tantas vegadas y tant temps com vulgan, que primer vostés se cansaran de viure que'l tinter de servirlos.
N'hi ha de varias formas als preus de 5, 8, 9, 10 y 16, rals.
No han vist una cosa mes útil y mes curiosa. Es en fi un tinter que ja jochs de mans, regalantlos tinta per tota la vida, per una bagatela.

L'any s'acaba. Recordinse que tenim un gran surtit de Calendaris americans y que'ls posém a la seva disposició, als preus de 3, 4, 5, 6, 10 y 12, rals, segons la classe.
Passin y no se'n tornaran sense calendari.

Are aném als llibres nous que podém oferirlos.
En primer lloch «Tesoro de juegos de sociedad» Es un conjunt de reglas per passar bè l'estona y no fè'l mussol en una tertulia. Las damas, l'ajedrez, lo dòmino, 'l solo, 'l tresillo, en fi tots los jochs decents s'aprenen en aquest llibre.
Després hem rebut la Segona part de «LA ISLA MISTERIOSA», del inimitable Julio Verne. Si'l llegir la primera vá deixarlos algun misteri, comprin la segona y quedarán satisfets. Si no han llegit ni l'una ni l'altra, comprinlas totes dugas y llegiran una obra qu'en bona fé, s'ho val.

VARIACIONS CAMPANUDAS.

SOBRE MOTIUS MEMORIALENCHS.

Producte d'ingénis sabis presentém est memorial, vera relació d'agravis causats a un partit legal. Partit qu'esta plé de fastich veyent ab irritació que després qu'es ja dinástich se'l tingui encare a racó.

Baix los seus auspícis, situacioner gremi, fèrem sacrificis que mereixen premi. Paraula es paraula, cumplirla es forsós. Deixéunos la taula perque menjém nos. ¡Ninch, nonch!

Que per fé'l que feu vosaltres ja nosaltres som prou bons.

Titul no tenim ni mérit que no poguem alegar. Vostre verb en temps pretérit podém naltres conjugarr. Si 'us carregan y fan nosa los drets qu'are proclamém, per nosaltres foren llosa y 'l cert es que 'ls detestém.

Midas cessarianas, papers suprimits, barcos a Marianas, fondos transferits; d'ideas distintas fora Ajuntaments, y en qüestió de quintas

bombardejaments.
¡Ninch, nench!
Si aixó y més vam fer nosaltres, ¿que podreu vosaltres fer?

A més de tindrens famélichs, permeteu seguir avant que campaners maquiavélichs nos estiguin... calumniant. Feunos puesto, que si 'l carro no se 'n vá pèl pedregal cap Quasimodo bagarro no 'ns farà gayre més mal.

Llavors la mà astuta del dels dos milions durá la batuta de las eleccions. Tots fets a sa imatje los jurats vindrán, y a fé, malviatje si no l'absoldrán.
¡Ninch, nench!

Si are s'sembia a aquell dels ¡Quartost! més llavors s'hi semblará.

Puix d'ingrats esteu convictes, que 'ns deixen la plassa es lley: ja 'us darém uns quants districtes en pago del bon servey. Si tenim por de mal exit, tranquils esteu y confiats, que a la véu de ¡Resurrexill! reviuran los enterrats.

En deguda forma, per tindre'us amables, farém la reforma dels inaguantables. Si 'ns arma camorra algún atrevit, ja'l farà la Porra ser mes comedit.

¡Nanch, nench, nonch, ninch!
En manejan las cireras la Patria farem felis.

TARAVILLA.

Ja 'u deihen saber.

Lo Conde de Cheste ha sigut nombrat president de la Academia Espanola.

Lo distingidíssim D. Joan Eugeni de Hartzembusch, que tants titols de gloria literaria ha sabut conquistar, s'ha vist postergat al autor d'aquellas célebres allocucions que Barcelona recordará sempre ab la riatlla als llabis.

Pero, Sr. Hartzembusch, no s'hi encaparrí, y tinga la seguritat de que si may per may arribém a ser presidents del govern, lo farém capitá general de cop y volta.

¡Ja saben quina desgracia!

¡En Sagasta ha agafat un refredat!

Los governants no tenen cor. ¡Deixar que un home s'refredi de aquesta manera!

Per Déu tingan mes sanderil

Tot aixó pot evitarse:

dónguinli per escalfarse

l'estufa de un ministeri.

Correspondencia d' Espanya del 4:

«Demá's casa l'actual ministre de la Governació Sr. Romero Robledo.»

Telegrama del 5:

«Avuy lo Sr. Romero Robledo no ha pogut assistir al concell de ministres perque s'trobava indisposat.»

Aixó del matrimoni no's pot pendre massa a la valenta, senyor ministre: es algo diferent de la política.

—¡Quina ópera l'hi agrada mes? pregunta— ren a un filarmonich.

—Hernani, contestá sense vacilar.

—¡La de'n Verdi? es estrany.

—No: la del Nört, la que per tota música té 'l xiulet de las bombas y per tot cantábil, aquella célebre resposta: — «Deixeu que'm

bombardejin, y emplehéu las forsas de la patria en empresas mes declissivas!»

FABULETA.

Una noya, per cert molt boniqueta y hasta l'extrém coqueta ab cartas, cabells, senyas y posturas a uns quants ne mantenía fent l'aleta y a costa de tots ells se divertia per parts iguals partintne sas ternuras.

Mes miréula avuy dia que de tants qu'en renou ne duya avants ni un vell flatós, ni un lleig se li presenta, y aixó que'l reberia ben contenta, y no tè mes remey que vestir sants!

L'aygua de tots petxada que s'torna llot al fi, es cosa probada.

L. r. C.

Llegim en lo Solfeo de Madrid:

Sembla que al Sr. Romero Robledo se l'hi vá a concedir la mercé de un títol de noblesa. «¿Com a regalo de boda?»

Botlletí oficial del dimecres:

«Quedan resolts los espedients de concessió de la mina «El dulce nombre de Jesus.»

¡Quina mina mes portentosa!

Tant que s'ha explotat, y tingan, encare dona.

A Londres s'ha constituhit una societat que s'titula «Associació dels bons espanyols.»

¿Quant s'hi volen jugar que hi ha també espanyols falsificats com los bitllets de banch?

Lo Times diu que la nació espanyola no permetrá que governi 'l despotisme eclesiástich. Naturalment que nó. ¡Pobre d'ella!
Prou llavors li donarian la corda sense'l sursum.

Lo Terso continúa donant ordres y mes ordres perque'ls carlins de Catalunya tornin a alsarse.

L'actitut del Terso 'm recorda la d'aquell horticultor que dirigintse a las fullas pansidas que havian caygut neuladas pèl fret, ordenava que tornessin a incorporarse al arbre.

Aquest feligrés aná a Sant Boy.

¡Qui sab si al Terso l'hi espera 'l quarto del costat!

A la guerra se'n vá anar

en Pérez per fer carrera,

y miréu si 'u vá lograr,

que al poch temps se vá trobar

lluhintne una xarretera.

Y l'endema de tal dia

a sa estimada escribia

plé d'entussiasme 'l bon Pérez:

«Sabrás que m'han fet alférez

graduat de cataleria.»

En un carré d'aquesta capital hi ha un rétol que diu al péu de la lletra:

«Se venden camas para matrimonios de hierro.»

Y ¡vegin! encare hi ha gent que diuhen que 'ls matrimonis de avuy dia no duran tant com antiguament.

LO MILLOR DE LA MARIETA.

Tè un cabell la Marieta,

¡quin cabell, Mare de Déu!

mes que cabell alló sembla

or pur del mes resplandent.

Sos ulls negres com las moras

m'han prés 'l cor ja fá temps:

per ells jo, perleta mèva,

donaria 'l mon en pés.

En sas galts s'hi destacan

tendres rosas y clavells;

ja 't dich que qui vá pintarlas

no l'hi vá eccasejar res.

Sos llabis com la rosella es tant lo que son vermells, exhalan perfums de viola ab obrirse solzament.

Sas dents semblan enfilada de las perlas de mes prèu, quant per entre los seus llabis deixan veure's un moment.

Lo seu coll! Si l'alabastre vol fe una joguesca ab ell, es ben segur qu'aquell guanya, y es l'alabastre l qui pert.

Lo seu pit, sols de pensarhi m'agafa tremoló y fret, si lo coll n'es d'alabastre n'es lo pit tofa de neu.

Mes are ve 'l que m'agrada lo qu' a mi m'agrada més. Més que'l seu cabell, las galtas y los llabis y las dents.

Més que'l seu coll d'alabastre mes que'l seu pit com la neu, m'agradan los vint mil duros que de dot l'hi tenen fets.

R. E. B. y Amigó.

A Almeria diu que cada nit surten tres ó quatre fantasmas.

Se comprén.

Com que are s'acostan las eleccions son candidats sagastins qu'están en pena.

—¿Qui es aquest Conde del Asalto que forma part del comité moderat?

—Qui volen que siga: 'l carrer Nou de la Rambla.

CANTARELLAS.

Nieta, del teu am-or com a proba de amistad dome'n tant sols la meytat fent que aquesta siga... l'or.

M. DE C.

Dius que havent renyit estranyas que encare 't vinga al detrás?... Com que no vull mes comedia, vés si 'm tornas aquell ral.

P. B.

Tú, ets nina brillant estrella lluhint en lo fondo blau entre núvols d'escarlata... Jo soch un cometa errant.

J.

Queixávas un de que no podia dormir sense somniar; pero ¡quins somnis!

—Figúrat, deya á un seu amich, que tota la nit corro de una part á l'altra, per un camp ple de gatotas y esbarsers: es un patir etern: sento unas punxadas que'm crucifican..

—Home, aixó ray, l'hi digué aquest: quan te fiquis al llit no 't treguis las botinas, y ja pots corre sense cuidado.

Dos senyors, l'un vell y rich y l' altre jove y macó pretenian la má de Clotilde, noya de 18 anys.

Arribá 'l dia d' escullir y la nena optá pel vell.

Al eixir de la iglesia, boig d' alegria l'hi preguntá:

—¿Perqué m'has preferit sobre 'l meu rival?

—Perque crech ab la bona-ventura!.. digué la nena.

—Y aquesta devia dirte que 't casessis ab mí ¿no es veritat?

—No: vá dirme que 'm casaria dos cops: y havent'hi de tornar aixís com aixís, mes val comensar per vosté y acabar per l'altre.

En una tertulia en la qual solia murmurarse pels cotxes, recaygué la conversació sobre una senyoreta molt enrahonadora.

—Lo mes estrany de la fulana aquesta, digué un concurrent, lo qu'es verdaderament extraordinari, es que li capiga tanta llengua dintre de una boca tant petita.

EPIGRAMAS

—L'Agnés per fi s'ha casat. —Si?... Ay, ay.... ¿ab qui? —Ab un senyor.

—¿De qué fá? —Es registrador. —¿De qué? ¿De la propietat? —De butxacas, qu'es millor.

C.

Dibuixá un polli en Climent que no estava gens mal fet; mes al veure'l D. Benet li digué:—Está malament. Y ab molta sorna al instant en Climent l'hi respongué: —Prou l'hauria fet mes bé tenintlo á vosté á davant.

D. P. F.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Han enviat xaradas y endevinallas dignas d'insertarse los ciuta dans Frare-llech, Deubet de Reus y Fill de'n Montes.

Las demés que s' han remés y 's nois dels autors de las quals no quedan mencionats, no poden insertarse per fluixas, facils d' endavinar, mal combinadas, mal versificadas ó per altres defectes per l' estil.

Ciudadá Mosquit d'arbre. Enterats.—A. Ne'ns convé: se sacrifica massa l'idea á la rima, que no sempre es espontánea.—Gall ioglés. Una mica de calma.—Laus tibi Crispis. Ab mitjas solas y talons pedrá anar molt bé.—A. F. O. Lo primer epigrama bé: lo demés no'ns agrada tant.—Deubet de Reus. Sentim que 'l no haver arribat la carta á temps, la semana passada haja sigut causa de un disgust: no podem contestar á lo que 'ns pregunta porque ja 's originals están barrejats: dispensi: no podem insertar res mes.—Frare-llech. Hi aurán l'anagrama y 'l primer epigrama.—Un lector de la Campana. Idem lo problema.—Cacasseno. Idem la tortura.—Greveh. Home, ab vesté sembla que no renjirém: per are no podem apropiar mes que un epigrama, pero treballi y envihi; sobre tot no s' descuidi la sal.—Angúnias. Hi aurá un epigrama.—M. Maccaroni. Id. una pregunta.—Ciudadans Fill de'n Montes. Dos tés y un café, Estisoras, Amich de Teta C. Terestina y Andrea. Un qualsevol, M. Mestres. Llop igualadí, E. Bosch Niu Minero, Dos caramellos, Pinta jaspis, Kirkiñoti, Nyela, C. A. de Lleyda, Jove del Masnou, S. Arch y R, Un tartamut, Marqués de la Segarra, y Tossut aragonés. No podem complaure'is —Llargandixet. Hi anirá 'l primer geroglífich.—Andalús del Clot. Está bé la poesia y un epigrama.—Korich Xarau. No mes hi ha una fabula que s' ho valga y encare per arreglar.—E. G. y Ll. Fassi 'l favor de no copiar.—Dos cunillets. Hi anirá un geroglífich.—Un argenter igual que la tortura.—A. S. y Ll. Idem cantarella y anagrama.—Vicenté. Idem una cantarella; lo demés es fluix.—Perico Matajassé Idem sols una pregunta, lo demés com l' anterior.—Un dels tants. Está bé; pero vosté ja sab que las escombrarias no es convenient remenarias massa, sine empudégan una casa.

SOLUCIONS

A lo insertat á la Batallada 297.

- 1. ANAGRAMA. — Marit — Martí — Triam — Mirat — Tiram — Mirra.
2. PREGUNTA 1.ª — La O.
3. PREGUNTA 2.ª — La Verge del Socorro.
4. GEROGLIFICH — Pe'las donas hi ha barallas.
5. SALT DEL CABALL Y KARADA: Es una casa de camp hi ha un prima-dos molt bonich que 'l cuidan sens gran fatich una tot y un hu-dos-tres. En un quart-dos de una hora sa felicitat envejan pues casi sempre 's passejan ab una tot. ¿Me ha comprés?
6. PROBLEMA ARITMETICH. — 120 pomas.
7. TORTURA CEREBRAL. — Car-tas.
8. FUGA DE CONSONANTS: Mes ossos tots sen molt bens tots son molt forls y molt grossos, don Roch molts ceps tos don col y jo 'ls dono molt bons ossos.
9. KARADA 1.ª — Es pa-st.
10. KARADA 2.ª — Car-li-na-lla.
11. ENDAVINALLA — Regadera.

Totas las solucions enterament, niogu las ha endavinadas: todas menos ta 8, Cabecilla Guirriyagui: menos ta 5, Estracordetas: menos las 3, 8 y 11. Un fill de 'n Montes: menos las 3, 5 y 8. Dos tos y un café: menos las 2, 4, 5, 8 y 11. Cacasseno: las 1, 2, 7, y 8. Deubet de Reus: las 1, 9, 10 y 11. Niu Minero: las 1, 6, 9 y 10. Un lector de la Campana: las 4, 7, 9 y 10. Frare-llech: las 7, 9 y 10. Senyó Bironi: las 1, 9 y 10. Tota C. y finalment la 9 no mes, Dos caramellos.

ANAGRAMA.

De primé 'ls forners ne tenen, de segon tenen los richs, lo tercer se fá en la terra. Quatre llettras.... ¿Qué m hi dius?

CELDONI FLORAMICAS.

PROBLEMA ARITMETICH.

Mira, lector: busca 'l quint del capital que tinch, réstal del capital, anyadeix la meytat del que'm queda á n'al quint, y veurás que pagats deutes me quedan en definitiva duas doblas de quatre.

¿A quan ascendeixen aquest deutes?

VIUDO DESESPERAT.

TORTURA CEREBRAL.

¿A veure com s'esplican vostés que duas donas al veure anar dos homes cap á n'ellas, pogan dir:—«Allá venen los nostres pares, marits de las nostras mares, pares dels nostres fills y de nostres marits?»

DEHUET DE REUS.

FUGA DE VOCALS.

n p.r.t. m. p.r.t. n p.r.t.

q. p.r.t.v. n.v.d.ts

. l v.r. 'l p.r.t. l. p.r.t.

.n P.r.t q.d. p.r.t.

DOS PARAYGUAS FORADATS.

I.

Ditxós qui segona ua prima al revés de tres-dos giradas ben grós y ben plé. ¿Has dinat? La tersa girada en café. ¿Has sopat? Per duas un tres al revés. Si aixís fos, voldria tractar del govern y del tot encare que fos president.

MAGÍ RABASSA.

II.

Si tú algun cop tens primera, dos girat sens compliment y tápat quan fassi vent sens ser tot de cap manera.

UN URGELLÉS.

GEROGLIFICH.

Dilluns narde 100

SI a

al al al ca ca ca

13 Desembre de 1875

nar PRAAA LOM

UN URGELLÉS.

(Las solucions en lo próxim número.)

A NOSTRES CORRESPONSALS.

Si hem retardat un dia á enviar lo número, ha sigut per causas agenas á nostra voluntat.

IMP. V. Y F. GASPAR, ATAULFO, 14. Lopez, editor.—Rambla del Miq, 20.